



Arrest

nr. 145 792 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESPERS, en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgisch meerderjarig kind.

1.2 Op 6 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep: de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partij geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Waar de verzoekende partij voorts stelt dat zij haar aanvraag voor de wetswijziging heeft ingediend en dat de wet niet voorziet in een overgangsregeling voor in behandeling zijnde aanvragen, ingediend voor de datum van inwerkingtreding van de wet, wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, hij vermag te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en hij in beginsel niet ertoe gehouden is in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Voor het overige voert de verzoekende partij geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 9 maart 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 februari 2015 opgenomen grond, stelt zij dat zij twee Belgische kinderen heeft, haar enige kinderen, dat zij met haar echtgenote naar België is gekomen, dat haar echtgenote in februari 2014 is overleden en dat zij bij haar zoon woont. Zij stelt dat dit de concrete gegevens van het gezinsleven zijn, dat zij niet elders terecht kan, dat zij steeds in Jordanië ondersteund geweest zijn door de twee kinderen die gestudeerd hebben. Daarnaast verwijst zij naar wat in zaak 12 (gekend onder rolnummer 95 099) principieel gezegd is (in deze zaak geeft de verzoekende partij aan dat het een principiële en belangrijke discussie betreft: 1) Dat er geen belang zou zijn bij de vernietiging is zeer betwistbaar en principieel onjuist. De datum van de aanvraag telt, op de datum van de aanvraag moeten de voorwaarden vervuld zijn, de bestreden beslissing heeft een louter declaratoir karakter, het is niet omdat deze later genomen wordt dat de voorwaarden wijzigen naar een latere datum, men moet de voorwaarden bekijken op het moment van de aanvraag, en dus die van de oude wet; 2) Het arrest van het Grondwettelijk Hof (hierna: het GwH) is betwistbaar, het is niet omdat het Hof die uitspraken heeft gedaan dat dit te nemen of te laten is. Deze rechtspraak is in strijd met de eigen rechtspraak van het Hof over de artikelen 10 en 11, retroactieve wetten en het ontbreken van overgangsbepalingen: uit rechtspraak van het GwH uit 2009 geciteerd in het verzoekschrift blijkt dat er wel overgangsmaatregelen moeten zijn, tenzij er redenen van algemeen belang zijn. Hier stelt het GwH in de punten B.66.2 en 66.3 dat de onmiddellijke inwerkingtreding niet zonder redelijke verantwoording is, dit is echter slechts een standpunt. Een tweede standpunt van het GwH is dat het standstill principe niet vervat is in artikel 22 van de Grondwet, maar het is wel een algemeen rechtsprincipe dat overeind en toepasbaar blijft, en eigenlijk heeft het GwH zich hierover niet uitgesproken, want het kan enkel aan de Grondwet toetsen; 3) Haar voorganger heeft heel de kwestie van de discriminatie tussen Belgen en EU-onderdanen opgeworpen en dit moet opnieuw onderzocht worden; 4) Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat alleszins van toepassing is en refereert naar artikelen van de Belgische Grondwet, en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dat eventueel niet van toepassing is, zijn hogere normen die de interne nationale wetgeving "overrulen" en die dus in iedere zaak in ogenschouw moeten worden genomen. Samenvattend herhaalt de verzoekende partij dat er niet kan gesteld worden dat er geen belang is, dat de opgeworpen middelen leiden tot de nietigverklaring en dat bij een annulatie de Dienst Vreemdelingenzaken zich moet plaatsen op het moment van de aanvraag, dat minstens een overweging op grond van artikel 8 van het EVRM moet worden gedaan, dit vereist "d'office" een proportionaliteitsafweging en men zal zien wat dit geeft. Het fundamenteel recht op gezinsleven wordt ontzegd, artikel 8 van het EVRM gaat boven artikel 40 van de vreemdelingenwet, dus men moet de concrete gezinssituatie afwegen. Artikel 8 van het EVRM werd niet afgeschaft door de wetswijziging door België.) en overloopt kort de verschillende elementen van dit pleidooi: 1) Ook hier werd de aanvraag ingediend voor de wetswijziging, dus hier geldt dezelfde discussie over de impact van de wetswijziging en de retroactieve werkzaamheid van de wet. Zij herhaalt dat zij de gezinshereniging verwerft op het moment van de aanvraag, de bestreden beslissing is declaratoir en niet later moeten de voorwaarden vervuld zijn, maar op het moment van de aanvraag; 2) Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM stelt zij dat zij in haar vraag tot horen heeft gesteld dat het arrest van het GwH geen afbreuk doet aan artikel 8 en dat de proportionaliteitsafweging moet gebeuren; 3) Zij stelt opnieuw de vraag naar discriminatie tussen EU-burgers en Belgen. Bijkomend verwijst de verzoekende partij naar een praktisch argument: de middelen zijn dermate dat tot annulatie kan worden overgegaan. Stel dat er een vernietiging van de bestreden beslissing is en er wordt niet binnen de zes maanden beslist, dan moet men het verblijf toekennen, dus zelfs vanuit die praktische optiek heeft zij belang bij de annulatie van de beslissing. Als men bewust geen beslissing neemt of door een organisatorische fout, dan moet het verblijf toegekend worden. Dit argument kan op termijn meespelen, dus heeft zij toch belang.

De verwerende partij sluit aan bij de beschikking en stelt dat de beschouwingen van de verzoekende partij dat er mogelijk geen beslissing binnen de zes maanden wordt genomen, louter hypothetisch zijn, geen steun vinden in het administratief recht en niet kunnen leiden tot de vaststelling dat er toch belang is. Tevens stelt zij dat de verzoekende partij in haar vraag tot horen verwijst naar een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar deze werd niet opgeworpen in haar verzoekschrift en zij heeft ook niet aangetoond dat dit niet eerder kon. Bovendien wordt zulke schending niet aangetoond.

De verzoekende partij repliceert dat zij de schending heeft aangevoerd in haar vraag tot horen en dat zij dat ook op dat ogenblik wettelijk kan doen.

2.2 Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 16 april 2015 meent dat zij toch belang heeft, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 19 februari 2015 reeds uitgebreid uiteengezet werd waarom de verzoekende partij geen belang heeft bij haar beroep met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hierbij werd tevens uitdrukkelijk ingegaan op het feit dat de aanvraag voor de wetswijziging werd ingediend en gesteld dat het declaratoir karakter van het recht op verblijf hieraan geen afbreuk doet. Door op zitting louter het tegendeel te beweren, kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan het gestelde in voormelde beschikking.

Daar waar de verzoekende partij kritiek levert op het arrest van het GwH en meent dat het niet is omdat het GwH bepaalde uitspraken heeft gedaan, dat deze te nemen of te laten zijn, wijst de Raad erop dat het betrokken arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het GwH waarnaar de beschikking van 19 februari 2015 herhaaldelijk verwijst, zich uitspreekt over de verschillende beroepen tot gedeeltelijke vernietiging van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof) luidt als volgt:

“§ 1. De door het Grondwettelijk Hof gewezen vernietigingsarresten hebben een absoluut gezag van gewijsde vanaf hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

§ 2. De door het Grondwettelijk Hof gewezen arresten waarbij beroepen tot vernietiging verworpen worden, zijn bindend voor de rechtscolleges wat de door die arresten beslechte rechtspunten betreft.”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat het betrokken arrest van het GwH een absoluut gezag van gewijsde heeft, daar waar het een aantal bepalingen van voormelde wet van 8 juli 2011 vernietigt, en dat de Raad gebonden is door het oordeel van het GwH wat de beslechte rechtspunten betreft, daar waar de vernietigingsberoepen met betrekking tot een aantal bepalingen werd verworpen. De verzoekende partij voert ter terechtzitting niet aan, laat staan dat zij dit aantoon, dat haar betoog betrekking zou hebben op rechtspunten die niet door het GwH zouden beslecht zijn. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de Raad zou kunnen afwijken van hetgeen het GwH in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 geoordeeld heeft.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij deze bepalingen niet heeft ingeroepen in haar verzoekschrift. Ook waar zij verwijst naar concrete elementen die op een gezinsleven moeten wijzen, dient te worden vastgesteld dat zij dit voor het eerst ter terechtzitting doet. Tevens verwijst zij naar het feit dat zij de schending van artikel 8 van het EVRM in haar verzoek tot horen heeft ingeroepen en meent zij in antwoord op de verwerende partij dat zij dit nog wettelijk kan doen. Er dient echter op gewezen te worden dat de voor het eerst ter terechtzitting opgeworpen schending van artikel 7 van het Handvest en de voor het eerst in het verzoek tot horen opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, waarbij voor het eerst in het verzoek tot horen en ter terechtzitting naar concrete elementen van het gezinsleven verwezen wordt, nieuwe middelen betreffen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift de schending van beide voormelde bepalingen heeft ingeroepen en een gezinsleven met haar twee Belgische kinderen, waaronder de zoon met wie zij gezinshereniging wenste te doen, heeft concreet gemaakt. De in het verzoek tot horen van 9 maart 2015 en/of met het betoog ter terechtzitting van 16 april 2015 nieuw ontwikkelde middelen zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 19 februari 2015.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar het feit dat de vorige raadsman de kwestie van de discriminatie van EU-onderdanen en Belgen heeft opgeworpen en dat dit opnieuw moet onderzocht worden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij deze kwestie in het verzoekschrift niet heeft opgeworpen. Ook dit betreft dan ook een nieuw middel, zodat ook hiervoor geldt wat in dit verband hoger werd gesteld.

Tevens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoek tot horen van 9 maart 2015 tevens verwijst naar artikel 3 van het EVRM. Ook dit betreft een nieuw middel, zodat in de eerste plaats kan verwezen worden naar hetgeen in dit verband hoger werd gesteld. Bijkomend dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij dit in haar verzoek tot horen ontwikkelde middel ter terechtzitting niet herneemt, zodat hiermee hoe dan ook geen rekening kan worden gehouden. Gelet op hetgeen hoger reeds herhaaldelijk is gesteld, is immers niet enige schriftelijke weergave in het verzoek tot horen, maar het betoog ter terechtzitting relevant. Alleen al om deze reden is dit nieuwe middel onontvankelijk.

Daar waar de verzoekende partij meent dat zij, als de bestreden beslissing vernietigd wordt en er niet – bewust of door een organisatorische fout – binnen de zes maanden wordt beslist, zodat men het verblijf moet toekennen, vanuit deze praktische optiek belang heeft bij de annulatie van de beslissing, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, zoals de verwerende partij ook terecht opmerkt, hiermee slechts een hypothetisch belang uiteenzet. Dit volstaat dan ook niet om aannemelijk te maken dat de verzoekende partij toch over het wettelijk vereiste belang zou beschikken.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting niet ingaat op het feit dat zij tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen middel heeft aangevoerd. Daar waar het beroep betrekking heeft op voormeld bevel, is het dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan middelen. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers “*een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de beschikking van 19 februari 2015 is het beroep onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE